

Endvidere har Konkurrencerådet, jf. lovforslagets nr. 7, 8 og 13, mulighed for at undlade at træffe afgørelse i en anmeldelsessag om en konkurrencebegrænsende aftale m.v., hvis aftalen mærkbart kan påvirke samhandelen mellem medlemsstaterne, ligesom Konkurrencerådet kan undlade at træffe afgørelse efter § 11, stk. 2, og stk. 5, hvis afgørelsen kan have betydning for, om en eller flere virksomheder misbruger en dominerende stilling på fællesmarkedet eller en væsentlig del heraf, og samhandelen mellem medlemsstaterne i Den Europæiske Union mærkbart kan påvirkes heraf.

Det er ikke hensigtsmæssigt, hvis Konkurrencerådet skulle bruge ressourcer på igen at behandle en sag, som ellers er blevet afsluttet ved, at en virksomhed har afgivet tilsagn, som Konkurrencerådet har accepteret. Konkurrencerådet kan derfor også undlade at behandle en sag, som er afsluttet med, at de involverede virksomheder har afgivet tilsagn efter § 16 a, stk. 1. Er en anden virksomhed på markedet utilfreds med den afgørelse, må virksomheden i stedet anlægge retssag ved de almindelige domstole.

Til nr. 22

§ 15 a, stk. 1

Den foreslåede bestemmelse fastlægger i hvilket omfang, der kan gives partsaktindsigt efter forvaltningsloven i oplysninger og dokumenter m.v., der er udarbejdet til og udvekslet mellem Kommissionen og medlemsstaternes konkurrencemyndigheder eller mellem de nationale konkurrencemyndigheder indbyrdes.

I sager, hvor Konkurrencerådet træffer afgørelse efter konkurrenceloven, er parternes rettigheder reguleret af forvaltningsloven.

Efter hidtidig praksis og efter den foreslåede bestemmelse er der efter konkurrenceloven tale om et snævert partsbegreb. Den eller de virksomheder, som er adressat for Konkurrencerådets afgørelse i relation til et forbud, et påbud, et bindende tilsagn, en fritagelse eller en erklæring om ikke-indgreb, udgør kernen af partsbegrebet.

Sagens part kan efter forvaltningsloven være andre end den umiddelbare adressat for en afgørelse. I relation til konkurrenceloven vil det sige, at også andre end den virksomhed, som Konkurrencerådets afgørelse retter sig mod, kan være parter i sagen, såfremt disse andre virksomheder har en væsentlig individuel interesse i sagens afgørelse. F.eks. i en sag, hvor en dominerende virksomhed nægter at levere varer til en virksomhed, vil ikke blot den dominerende virksom-

hed, men også den virksomhed, som ikke kan få leveret varer, kunne være parter i sagen.

Klagere betragtes efter praksis ikke automatisk som parter. En konkret vurdering vil dog kunne føre til, at en klager skønnes at have en sådan tilstrækkelig individuel og væsentlig interesse i sagen, at klageren også skal betragtes som part.

Det følger af gennemførelsesforordningen, at konkurrencemyndighederne i EU skal arbejde tæt sammen, når de behandler sager efter artikel 81 eller 82. Konkurrencestyrelsen og andre europæiske konkurrencemyndigheder har således pligt til at orientere Kommissionen og andre konkurrencemyndigheder, når de påbegynder en sag, ligesom udkast til afgørelse skal sendes i høring hos Kommissionen, hvis konkurrencemyndighederne har til hensigt at træffe bebyrdende afgørelser i forhold til en aftale eller adfærd. I forbindelse med dette samarbejde vil Kommissionen og de nationale konkurrencemyndigheder kunne udveksle fortrolige oplysninger og interne dokumenter. Myndighederne vil bl.a. kunne drøfte, hvorledes en sag gribes an samt drøfte juridiske eller andre tvivls spørgsmål i sagen. Spørgsmålet er derfor, i hvilket omfang en part har adgang til sådanne oplysninger, der er udvekslet mellem myndighederne. Dette er for Kommissionens vedkommende reguleret i gennemførelsesforordningens artikel 27. Artikel 27, stk. 2, har følgende ordlyd:

»De deltagende parters ret til forsvar skal sikres fuldt ud i procedureforløbet. De har ret til indsigt i Kommissionens sagsakter med forbehold af virksomhedernes berettigede interesse i, at deres forretningshemmeligheder ikke afsløres. Aktindsigten omfatter ikke Kommissionens og de nationale konkurrencemyndigheders fortrolige oplysninger og interne dokumenter. Aktindsigten omfatter således ikke korrespondance mellem Kommissionen og medlemsstaternes konkurrencemyndigheder eller mellem medlemsstaternes konkurrencemyndigheder indbyrdes, herunder dokumenter, som er udarbejdet i henhold til artikel 11 og 14. Dette stykke er ikke til hinder for, at Kommissionen videregiver eller anvender oplysninger, som er nødvendige for at bevise en overtrædelse.«

For så vidt angår nationale konkurrencemyndigheder, indeholder gennemførelsesforordningen en udtrykkelig bestemmelse vedrørende tavshedspligt i artikel 28, stk. 2:

»Med forbehold af den i artikel 11, 12, 14, 15 og 27 omhandlede udveksling og anvendelse af oplysninger er Kommissionen og medlemsstaternes konkurrencemyndigheder, deres embedsmænd, øvrige ansatte og andre personer, der arbejder under tilsyn fra disse